

't Weekendcivielke/KETTINGTEKST

Redactie

Katrien Vancroonenburg en Thomas Van Landeghem

VTK-Pers - 't Civielke

J. Plateastraat 22

9000 Gent

tel/fax: 09/264.37.26.

email: pers@vtk.ugent.be

<http://www.vtk.ugent.be>

Oplage: 100 exemplaren

Deadline: ergens in september, je zal het wel op de site vinden... schrijven staat vrij !

IN DEN BEGINNE WAS ER...

Vrijdagmorgen 8u. Een nieuwe dag, een nieuw geluid. Met mondjesmaat zetten de vroege vogels onverschrokken hun eerste pasjes in de gangen van de Plateau. Onder hen de nietsvermoedende kersverse praeses van het nieuwe VTK-praesidium - Koen - die reeds ten volle bewust is van zijn verantwoordelijkheid en vastberaden is er meteen in te vliegen. Maar als een donderslag bij heldere hemel, komt hij tot een afschuwelijke ontdekking. Zo ver als het zicht reikt, valt er niets anders te bespeuren dan de resten van wat een uiterst decadent feestje moet geweest zijn. Met in het midden van deze puinhoop... de afgedankten van het praesidium, stuk voor stuk verzonken in een diepe roes. Zonder twijfelen besluit hij zijn nieuwe kompanen op te trommelen en een spoed-PV in te lassen met maar één punt op de agenda, wat met de afgedankten? Ze hebben iedereen al tegen zich in het harnas gejaagd door het al te bont te maken het voorbije jaar, en deze puinhoop betekent de spreekwoordelijke druppel. Het nieuwe praesidium vormt meteen een eensgezind geheel en ze besluiten hen voorgoed te verbannen uit het VTK naar een onbekende locatie, heel ver weg van de Plateau.

Met een helpende hand van enkele connecties bij het afvalverwerkingsbedrijf IVAGO, worden de afgedankten, nog steeds in een diepe roes, weggevoerd. Ze worden op de eerste de beste transoceanische vlucht gedropt, zijnde heel toevallig Oceanic Air flight 815, en met veel gejoel en gejuich uitgewuifd door de nieuwe generatie. Met nog een welgemeende kreet erachteraan, "0607, alles geveeuuhh !!!". Maar terwijl ze zich onbezorgd terugbegeven naar de Plateau - tenslotte moet de boel toch draaiende gehouden worden - speelt er zich een waar rampscenario af midden boven de oceaan. Een van de motoren van het vliegtuig valt uit en het toestel ziet zich genoodzaakt een noodlanding te maken. Als een geschenk uit de hemel doemt er vanuit het niets plots een tropisch en onherbergzaam eiland op en kan het vliegtuig ietwat hardhandig, maar toch veilig op de begane grond tot stilstand komen. Door deze onverwachte, en vooral onzachte verwickelingen, komen de afgedankten stilaan weer tot hun positieven. Fré's ogen schieten als eerste open...

DE BELLYCLUB

Blauwe zee, parelwit strand, palmbomen... So far so good. Neergestort vliegtuig, kleine schattige aapjes... Ooh, rewind. Kleine schattige aapjes... Hier klopt iets niet. Fré besluit dat dit wel een droom moet zijn en aangezien hij toch nog wat last heeft van zijn éénmaandelijke ochtenderectie, beslist hij er maar meteen gebruik van te maken voor ze weer is verdwenen. Het is tijd om zijn ultieme fantasie opnieuw te beleven. Heel toevallig - het leven is nu eenmaal een aaneenschakeling van toevalligheden - staat er een bed naast hem. Een heroïsche strijd speelt zich af : Fré's ochtenderectie tegen de spleet in het bed.

Door alle dierlijke geluiden van Fré is nu ook de rest van de groep ontwaakt en slaan ze dit bizarre schouwspel met toenemende verbazing gade. Als Fré de rest van de bende rond zich ziet staan, beseft hij dat dit geen droom is en dat die kleine schattige aapjes toch echt waren. De groep, nog half beneveld van de decadente orgie van de avond tevoren, is volledig verbijsterd. Waar

zijn ze en hoe zijn ze in godsnaam hier geraakt? Buiten hun selecte groepje is er niemand te bespeuren. Francis springt spontaan recht, ontbloot z'n buik en begint erop te slaan. Hij had immers in de statuten van de SAS gelezen dat dit de communicatiemethode was van 95,2 % van de bevolking van onbewoonde eilanden. Het hevige wiebelgeluid zou tot 5 km verder te horen zijn. Snel springen Kristof, Lennert en Fons recht om hetzelfde te doen. De bellyclub is weer compleet. Vier rode vetbuikjes later is er nog altijd geen antwoord. Onze helden komen dus tot de vaststelling dat het onbewoonde eiland inderdaad onbewoond is.

Nu is het Jannes die pijlsnel rechtspringt : "Beste vrienden, ik zal mij opofferen om het voortbestaan van deze groep te garanderen. Ik doe het tegen mijn goesting, maar samen met Veerle zal ik voor kindjes zorgen!" Veerle, die al bijna getrouwd was met Dimi, vraagt verbaasd : "Ja maar, Jannes, hebt gij geen vriendin?" Waarop Jannes prompt repliceert: "Min of meer... Wij hebben een heel open relatie. We laten elkaar de vrijheid om seks te hebben met andere mensen. Allé, zij laat mij die vrijheid toch. By the way, what the eyes don't see, the heart can't feel!"

Veerle ziet een hete stoeipartij wel zitten en verdwijnt met onze Casanova in de struiken. De rest van de groep ziet al snel de noodzaak om te vergaderen en Fré roept als de wervelwind een PV bijeen.

EEN SCHIL VAN SOFIE

Bij het horen van die woorden springt Kenneth met een nogal homoachtig trekje recht en gaat hij op zoek naar pinten/cola/fanta/ice tea. Enkele minuten later keert hij terug met een paar onrijpe kokosnoten. Dit lokte felle kritiek uit bij Francis: "Geen bier??? Wat gaat er nu met mijn belly gebeuren??? Motie van wantrouwen tegenover Kenneth!" Gelukkig kan Fré nog net op tijd tussen-beide komen en zo, zoals altijd, de orde tijdens de PV bewaren: "Laten we geen ruzie maken over bier. We hebben grotere problemen: er zijn maar 2 vrouwen hier, Veerle en Sofie DM, waarvan de eerste reeds door Jannes in gebruik is en de tweede..." Fré's ogen zoeken wanhopig naar een schil van Sofie DM, maar hij kan ze nergens vinden. Opeens breekt er lichte paniek uit tijdens de PV: waar is Sofie DM? Is ze verdwaald? Zijn er toch inboorlingen op dit eiland en hebben ze Sofie DM meegenomen? Of ligt Sofie gewoon samen met Veerle en Jannes in de stuiken te vossen...

IN DE BOSJES

Plots een ijzingwekkende kreet uit de bosjes. Even later stormt Jannes de vergadering weer binnen. "Wat is er gebeurd??", gilt iedereen bijna tezamen. Maar Jannes is sprakeloos, alsof hij niet wil zeggen wat er gebeurd is. Lode blijft aandringen: "Wat is er jongen, je bent toch geen mietje? Vertel gewoon eens wat er gebeurd is." Met een grijns op zijn gezicht komt nu ook Kenneth hetzelfde bosje uit. Kenneth?! Ja, Kenneth. Ieders blik is nu op hem gericht. Fons is de enige die zijn mond durft open te trekken: "Sech, Kenneth, zat gij nie bij ons in de vergadering?" "Nee, dat was Sofie DM!", aldus Kenneth. Francis schrikt van het feit dat hij zelfs zonder bier in een toestand geraakt was dat hij niet meer deftig kon zien. "Aha, dat verklaart dat homoachtig trekje!!"

"Neeeeeeeeeeee!!", gilt Jannes. Nu kan hij er echt niet meer onderuit. Hij en Kenneth moesten en zouden een verklaring geven van wat er in die bosjes gebeurd is. Kenneth die er duidelijk van genoten heeft, begint dan maar zijn verhaal: "Wel, ik weet niet goed hoe te beginnen." "Zwijg dan, niemand moet het weten." gilt Jannes. "Het was donker, iemand fluisterde in Sofie DM haar oren: "Ontmoet me binnen vijf minuten in de bosjes." Ik hoorde dit en besloot om met Sofie af te spreken van plaats te verwisselen. Zij verkleedde zich als mij en deed dan ook mijn taken. Vandaar dat jullie allemaal in het duister tastten. Jannes had ondertussen de vergadering al verlaten. Ik erna. Wanneer hij merkte dat ik het was en niet Sofie, sloeg hij in paniek. Dat verklaart de kreet." "Mijn meest genante verhaal, dit mocht echt niet uitkomen.", zucht Jannes. "Maar als ik onderuit ga: Kenneth leek er anders wel van te genieten." Een grijns verschijnt op Jannes' gelaat. Maar ook Kenneth blijft lachen: "Ik..."

VEERLE KAN HET NIET AAN

...heb er zoo van genoten. Ik moet echt Sofie DM danken, voor deze geweldige kans. Alleen, volgende keer moet ze zelf ook mee komen, niet Jannes?" Alle ogen zijn weer op Jannes gericht. Een ijzige stilte, tot er plots iemand in tranen uitbarst. "Wat scheelt er plots?", vraagt Fré, voor er iemand kan reageren. Veerle blijft het moeilijk hebben, maar komt toch uit haar woorden. "Ook ik heb iets te bekennen. Het moet van mijn hart. Nooit heb ik iets langer verborgen kunnen houden, maar... het gaat niet langer. Gisteren ben ook ik gevallen voor de charmes van Sofie." Jannes kijkt naar Kenneth, terwijl ze beiden bleek worden. Maar Fré ziet schoon zijn kans en besluit dat het tijd is voor een korte pauze. De Don Juan in hem komt boven, wanneer hij Sofie en Veerle bij de hand neemt. Zijn ogen stralen en niets kan hem nog deren. "Dames,..."

FRÉ'S BEKENTENIS

...dat is niet erg. Je moet daar allemaal niet zo zwaar aan tillen. Ook ik heb wel al eens een wilde nacht gehad met een mannelijk praesidiumlid." Alle ogen zijn plots op Fré gericht. Meteen begint iedereen onder elkaar te speculeren wie dat zou kunnen zijn. Aangezien ze weten dat Fré zot is van spelletjes, besluiten ze om een spel op te zetten. Het begint met eenvoudige vragen als: "Zit hij hier bij ons?", maar al snel komen ze bij pittigere vragen. Plots is het niet meer belangrijk wie het was, maar wel wat er gebeurd is.

Natuurlijk houdt Fré er de spanning nog even in. En dan heeft Jochen een theorie: "Ik denk dat het met Tim was. Ten eerste sliepen die twee al op dezelfde kamer op skireis. Ik wil niets zeggen, hé, maar misschien is het daar wel gebeurd. Ge kunt het u wel voorstellen, met dat koppel dat daarbij lag op de kamer. Ik zou daar ook mijn gevoelens bij hebben hoor, maar ik zou er dan wel voor zorgen dat Emmy bij mij ligt. Wie zegt trouwens dat het bij die ene keer gebleven is..."

DE SHOPLIJN

Francis roept de groep terug tot de orde. De viriele mannelijke minnaar van Fré kan hem maar weinig boeien. Of hij wil de 'pot' gesloten houden en wil hij die ene hete nacht met Fré liefst voor zichzelf houden. Francis heeft andere prioriteiten. Hij heeft namelijk een wel heel bijzondere eigenschap aan de bomen van dit pokkeneiland opgemerkt. Er hangen helemaal geen bladeren aan deze bomen, aan elke stevige tak hangt daarentegen een enorme rol plakband. Francis heeft nog nooit zoveel plakband bij elkaar gezien, zelfs niet in zijn verborgen secretariskastje in rood! Het nijpende gebrek aan plakband het voorbije jaar blijkt in een oogopslag vergeten en iedereen rent de

bomen in. Maar wat merken de enthousiastelingen nog meer? Achter een stevige boomstronk staat een prachtige Xerox-printer/scanner. De meeste onder hen weten dat een Xerox een nogal onbetrouwbaar apparaat is die in vroegere VTK-tijden nog meer werd misbruikt dan de hedendaagse Nashuatec, dus besluiten ze het ding links te laten liggen. Enkel die onnozeelaar van Pers en Bram lijken aandacht

aan het ding te besteden. Bram uit pure professionele reden, Dennis omdat hij nog een aantal papieren die in zijn achterzak zitten, moet inscannen. Aangezien hij er normaal drie decennia over doet om zijn brol in te scannen,

roept hij meteen Bram ter hulp. Bram, hulpvaardig als altijd, rolt twee keer met zijn ogen en helpt de arme stakker uit de nood.

Francis, ondertussen niet tevreden met het feit dat alle aandacht van hem naar de boom is verschoven, probeert opnieuw de aandacht te wekken. Een hevige lachbui om die droge mop van Dennis VL van daarnet op het vlieg_tuig lijkt niet echt te helpen. Het werkt zelfs averechts. De mond van onze secretaris wordt vastgetaped met meer plakband dan dat er ooit op alle borden in de Plateau samen heeft gehangen. Yves, die zich ondertussen al zorgen begint te maken over wie nu met hem zijn geliefde Westvleteren gaat drinken op de volgende PV, probeert het tij te keren. Maar wat merkt hij, het is ondertussen vloed geworden en zijn weelderige haardos is ondertussen ten gronde gedaald. Iedereen die nog geen veilige, droge plek heeft gevonden in de tapeboom, vlucht het hoger gelegen woud in.

Wat onze lieve, doch behoorlijk idiote vrienden niet weten, is dat er in het woud een mysterieuze kracht rondwaart. Aangezien dit reeds in andere fictieverhalen behandeld wordt, gaat de verteller van dit stukje hoogstaande proza hier verder niet op in. Het resultaat is niet minder afgrijselijk. Slachtoffers van dienst zijn Tim, Jan en Lode VL, zoals de aandachtige lezer ondertussen wel al in de mot heeft, niet de meest 'vleselijke' mensen op dit kuteiland. Het monster liet de lijken ook onaangeroerd. Twee indicaties dat er duidelijk geen intentie was om mensenvlees te nuttigen.

Er worden echter wel enkele belangrijke vaststellingen gedaan door Jochen, die natuurlijk voor alles een verklaring heeft. Jan heeft het nieuwe contract met de Studio op zak. Daarin staan onder andere de nieuwe prijs van de vaten en de hoeveelheid gratis vaten op vermeld. Lode VL heeft dan weer de geheime agenda van het PR-team op zak. Hier staan enkele leuke weetjes in over de gigantische geldmachine die het team dit jaar zou geweest zijn. Jochen steekt de documenten hoog de lucht in en iedereen kijkt mee. Bij Tim is Jochen een stuk minder extravert. Peter ziet nog net hoe Jochen de papieren in zijn achterzak stopt. "Wat is dat?", vraagt die. "Niets, helemaal niets", antwoordt Jochen. Omdat Jochen zo kort van stof is, weten we allemaal dat hij uit zijn nek aan het lullen is, zoals steeds.

"Haal die papieren uit je achterzak, lul!" roepen een paar mensen. "Ja maar, jullie hebben dat recht helemaal niet. Trouwens, dat is een stuk van mijn thesis. Je weet wel, over dat meanderen, ik kan er wel een uur over doorbomen als jullie willen, hoor. Wat zeg ik, ik kan er zeker een hele dag over vertellen. Als ik er zo eens goed over begin na te denken, heb ik meer tijd gestoken in het uitleggen van mijn thesis bij andere mensen, dan dat ik zelf gethesist heb." "Je komt er niet zomaar vanaf, smerig IAESTE-piemeltje!" roept Peter en hij graait de papieren uit Jochens achterzak. En wat blijkt? De twintig achtergebleven bevestigingsbrieven van de IAESTE-

stages!!! Die stages waren zogezegd nog niet bevestigd, maar als we de datums vergelijken, merken we dat de stages van Polen bijvoorbeeld, al meer dan een maand in orde zijn. Waarom laat de IAESTE-sekte deze mensen in de waan dat hun stage nog niet vaststaat??? Tim, zoals de meeste onder jullie wel zullen weten, heeft een schrijnend geldgebrek. Hij is namelijk verslaafd aan het kijken naar de shoplijn en heeft zijn kot ondertussen volgestouwd met allerlei prullen, zoals duo-friteuses, schoenzolen, multifunctionele zwabbers... De bevestigingsbrieven zouden dus op de zwarte markt tegen woekerprijzen verkocht worden aan rijke burgies en archies. Een vervalst paspoort voor elke koper was duidelijk ook al geregeld.

Nadat het imago van onze studentenkring de laatste uren een paar flinke knauwen heeft gekregen, voelt ook Fré het te warm worden onder zijn voeten. Hij zwemt de oceaan in en probeert kost wat kost de boot van het FK bij te benen. Hij is echter de enige die niet weet dat de boot van het FK maar naar één eiland vaart, 'Vuilniseiland', ook wel 'Storteiland' genoemd. Karel neemt het heft in handen en begint als een razende op Jochen te kloppen, met de bijpassende woorden: "Dood aan die smeerlappen!" Niet veel later ligt Jochen bloedend als een versgeslacht rund op de grond. Iedereen is een beetje onder de indruk van zoveel moordgeweld en we zetten allemaal een stap naar achter. Karel, zelf helemaal niet onder de indruk, merkt een bepaalde terughoudendheid ten aanzien van zijn persoon. "Nog iemand wiens schedel ik moet bewerken? Nee? Dat dacht ik al!" En het wordt nog afgrijselijker! Lennert zet een stap naar voor. Hij heeft een idee. En als we hem mogen geloven, een goed idee.

PLASTIEK ZAKSKES

"Er is maar één iemand die het ons voorgedaan heeft om te overleven in zo'n totaal uitzichtloze situatie... ZAKMAN!! Daarom moeten we naar zijn voorbeeld een plan ineen boksen, en ik zal daarom ook de nieuwe groepsleider zijn: zACKEman!" En zo beginnen zACKEman & the Gang een plan te smeden. Eerst en vooral moeten ze natuurlijk zoveel mogelijk plastic zakken

zien te vinden, wat niet zo logisch is op een verlaten eiland. Daarna zouden ze er misschien in slagen om met een gigantische luchtballon van aangeplakte zakken over zee te vliegen. "Hoe kunnen we nu in godsnaam warme lucht in die ballon krijgen?", roept Veerle. Iedereen kijkt mekaar vragend aan. Veerle heeft natuurlijk een punt. Zonder warme lucht zal het onmogelijk zijn om van de grond te komen en is het dus zinloos om zakken te beginnen zoeken.

"En hoe krijgen we die zakken dan aan elkaar? Waar vinden we ergens plakband?", zegt Cisse. Iedereen vraagt zich af hoe dit kan, terwijl er zonet nog bomen vol plakband te vinden waren. Bij verschillenden rijst het vermoeden dat Cisse deze uit wraak stuk voor stuk uit de bomen geplukt heeft als een volleerde gorilla en ze dan heeft laten verdwijnen in de mysterieuze dieptes van zijn belly.

De moed zakt iedereen weer in de schoenen. Karel, nog altijd in een krankzinnige vlaag van woede, begint als een wilde op het lijk van Jochen te trappen. "Dat is het," roept zACKEman, "we gebruiken de lijken van Lode, Tim & Jan als brandstof en de plastic zakken smelten we aan elkaar boven een vuurtje!" Iedereen springt dolenthousiast in het rond. De taken worden meteen verdeeld. Kristof, Dennis VL en Fons worden ingeschakeld om een vuurtje te branden, Veerle, Bram & Peter krijgen de opdracht om een stevige cabine ineen te knutselen en de anderen vetrekken onder de deskundige leiding van zACKEman op zoektocht.

Maar de tijd verstrijkt, het wordt donker en de groep heeft nog steeds geen enkel teken van plastic zakken gevonden. Onze vrienden zoeken naar een plaats om te overnachten. "Hadden we ook maar op die FK boot naar 'Vuilniseiland' gesprongen," zucht Dennis, "want daar krioelt het van de vuilniszakken en hier is er niets." De groep gaat aan de voet van een rots zitten, beschermd door een kleine inham. Opeens klinkt geritsel vanuit het woud. Het wordt steeds luider en lijkt alsmaar dichterbij te komen. Sofie, die een neus heeft voor ouwe zakken, springt recht en roept:

VTK-JA-KNIKKERS

"Het zijn mijn vriendjes, de VTK-ja-knikkers." Uiteraard kan niemand zich herinneren dat Sofie DM ooit vriendjes heeft gehad, buiten dan een in het friemelkot, een op de parking van de ioscoop, een... Ah juist, dat waren allemaal dezelfde. Hevig knikkend komen ze dichterbij. Sofie heeft al snel het opzweepende ritme te pakken. Het tempo wordt opgedreven, de dans wordt steeds heviger. De rest van de groep blijft vol ongelofte staan. Chieft den Yves houdt het niet meer vol en begint eveneens volop ja te knikken. Zijn hevige haarbos in beweging zorgt voor hallucinante beelden. Zijn toch sportieve nek kan echter de bijkomende massa niet verdragen. Met een laatste hevige ruk breekt hij en Yves de Chieft's hoofd valt eraf.

Woedend stormt Veerle met krijsende stem af op de VTK-ja-knikkers. "Het is jullie fout, Yves is dood door jullie fout!". Fons probeert Veerle te bedaren, waarvoor hij uiteraard de steun van de almachtige zACKEman krijgt. Deze stelt voor een AV te beleggen om te beslissen wat er zal gebeuren, waarop de 'kommaneuwer' Cisse begint te neuten over het feit dat dit minimaal 8 dagen op voorhand moet worden aangevraagd. Zijn 2 seconden durende zaagsessie wordt beëindigd door een mot van Jannes op zijn bakkes. De AV wordt dus belegd en geopend door zACKEman. Eerste punt op de agenda...

SHARON'S STONES

"VTK-ja VTK-ja VTK-ja VTK-ja VTK-ja VTK-ja VTK-ja VTK-ja VTK-ja VTK-ja..."

Een eentonige dreun zorgt voor de achtergrondmuziek van de AV, vergezeld van een rondedans die verdacht goed lijkt op de Ugandese regedans, gebracht door de ja-knikkers. Het regelmatige ritme brengt de spanning ten top, net alsof ze kandidaten zijn in een quizprogramma van Walter Grootaers. Ogen kijken angstig in het rond. Niemand durft een eind te maken aan deze waanzin. Zelfs zACKEman staat met zijn mond vol zakken (nvdr. volgens hem de enige plaats waar zijn teerbeminde plastieken vriendjes echt veilig zijn).

Tot plots...een oerluide kreet een eind maakt aan de VTK-ja-spanning: "VTK NEEEEEEEE!" De ogen van Dennis VDB staan roodgloeiend. Dit wordt mede in de verf gezet doordat het vuur waarrond ons gezelschap zit, angstig uitdooft bij het horen van deze strijdkreet. Net als het laatste beetje rook uit de as ontsnapt is, weerklinkt een knal, gevolgd door een bliksemschicht die de oudste boom van het eiland doorklieft en omdovert in een fakkel. Het stoere imago van de ja-knikkers vergaat in het niets bij het zien van hun knikkende knieën en het horen van hun klapperende tanden. In hun hoofden speelt maar

één gedachte, en dat is hier zo snel mogelijk verdwijnen. "Tyrannosaurus, Mastodon, Sabretooth Tiger, Pterodactyl, Triceratops". Een vijfkleurige regenboogflits ontnemt het eiland van de Chief-moordenaars. Nu springt Sofie recht, aarzelt even, maar roept dan: "Euh, euh... Caterpillar!" en verdwijnt ook (nvdr. hierbij produceert ze het prachtigste vuurwerk dat het gezelschap ooit gezien heeft).

De rust is teruggekeerd op het eiland. Nu ja, rust? Het hoofd van de Chief is nog nooit zo nuttig geweest en doet nu dienst als harige voetbal. Je doet sport voor iets, hé? Aan de zijlijn zit Veerle treurend tranen met tuiten te wenen bij zijn lichaamlijkje. Ze wil het lichaam van haar dierbare collega ceremonisch begraven, maar krijgt geen steun van de rest van de eilandbewoners. "Al die andere lijken liggen hier ook nog. We zijn nu al gewend aan de stank, waarom nog moeite doen?" Ze besluit dan maar zelf het heft in handen te nemen. Ze sleurt hem aan zijn benen naar het strand. Daar neemt ze hem op haar rechter-schouder en als een volleerde kogel belandt het lichaam van onze kleine vriend in het zoute water. "Requiem aeternam dona eis, Domine et lux perpetua luceat eis. Te decet hymnus, Deus in Sion: et tibi reddetur votum in Jerusalem exaudi orationem meam, ad te omnis caro veniet. Requiem aeternam dona eis, Domine et lux perpetua luceat eis..."

De klanken van de klaagzang gaan door merg en been, maar worden gelukkig beëindigd door een boer van de zee, die het lichaam terug op het droge brengt. Dit maakt Veerle enkel nog verdrietiger. Zelfs de zee wil hem niet. Samen met het lichaam komt ook het besef dat ze zich over zijn verlies heen moet zetten en verder gaan met overleven op dit eiland. De dag wordt afgesloten met een gezellig onderonsje rond het gereanimeerde kampvuur. Alle spanningen die het eiland tot nu toe tot een Big Brother-huis maakten, worden aan de kant geschoven. De marshmallows worden bovengehaald. De sfeer die er heerst, doet denken aan een doordeweeks kampeeruitje.

"Ting Ting!" Karel vraagt het woord. Hij staat recht om iedereen zijn reactie in zich op te kunnen nemen. "Hum! Ik denk dat de tijd gekomen is dat ik eerlijk ben met jullie en mijn bekentenis doe." Plots heerst er stilte. "Al het hele verblijf hier word ik af en toe aangesproken over het expanderende volume

van mijn buik. Sommigen schrijven het toe aan het kleine-negertjes-in-Afrika-syndroom, anderen noemen het een bierbuikje. Alleen ik weet wat het echt is." "Allé, zeg het dan!" Veerle verliest de controle over haar geduld. "Wel, ik ben hermafrodiët!" "Hermawat?", reageert Veerle.

"Hermafrodiët. Het is geen jongen. Allé, het is niet enkel een jongen!" "Dank u, zACKEman. Inderdaad, ik ben tweeslachtig. Door het zoute water waarin we terecht gekomen zijn na de vliegtuigcrash, werd mijn voortplantingsmechanisme in werking gezet. De productie van hormonen zorgde voor de aanmaak van verse voortplantingscellen..." "Bespaar ons de details. Focussen, Sjarel!" Kenneth zijn lip had wat training nodig. De ontgoocheling in Karel zijn ogen is groot, maar dat deert hem niet. Hij wou en zou nu zijn verhaal vertellen. "Ja, het zit dus zo. Ik heb mezelf zwanger gemaakt. Een onbevleete ontvangenis, zeg maar. Heel binnenkort loopt hier dus een klein Sharonneke rond." "Hola, wacht, niet te snel!" Bram zegt wat iedereen denkt. "Hoe weet je dat het een meisje wordt? En heel binnenkort? Dat kan toch niet, naar mijn weten duurt dat negen maanden."

Karel is nu heel de kluts kwijt. Eerst willen ze geen details en nu moet hij plots details geven. "De zwangerschap bij een hermafrodiët duurt meestal geen negen maanden. Doordat het opgroeiende wezentje onmiddellijk liefde krijgt van zowel zijn, of moet ik zeggen haar, moeder en vader, groeit het sneller op. Er zijn extreme gevallen bekend van een twee weken durende zwangerschap. Aan de expansiecoëfficiënt van mijn buik te zien, zal de komst van de nieuwe eilandbewoner voor heel binnenkort zijn. En dat het een meisje zal zijn? Een moeder voelt dat! Zo, nu weten jullie wat er met mij aan

de hand is. Ik hoop dat jullie begrip kunnen opbrengen voor mijn situatie en dat jullie mij zullen steunen in de laatste momenten van mijn zwangerschap." Niemand weet hoe hij moet reageren. Het is stil en blikken van onbegrip worden uitgewisseld. Dennis VL breekt het ijs: "Ik ga slapen!". Iedereen volgt zijn voorbeeld. De dromen zullen hopelijk raad brengen. Karel blijft alleen achter bij het vuur. Een traan bengelt op zijn wang. Het is tegelijk een traan van opluchting en van verdriet.

Die nacht gebeuren er vreemde dingen. Fons, Bram en Dennis VL krijgen alledrie dezelfde droom, waarin een kameel hen komt vertellen dat ze nu naar het oosten moeten trekken. Midden in de nacht schieten ze wakker en pakken ze zonder er bij stil te staan en vastberaden hun spullen in. Fons kijkt even op zijn kompas en begeleidt zijn twee kompanen naar de heilzame plek. Dennis VDB krijgt beelden te zien waarin hij de vader van Sharon is. Karel is zijn wederhelft. Kokhalzend komt hij wakker, maar zijn besluit staat vast: Karel of geen Karel, hij moet Sharons vader zijn! Bij het ochtendgloren heerst er onrust op het eiland. Drie van hun beste mannen zijn met de noorderzon, of moet ik zeggen oosterzon, verdwenen. Direct ontstaan er heftige discussies waarbij iedereen iedereen beschuldigt van het vertrek van deze drie toch wel wijze mannen. In deze chaos speelt er zich een ontroerend tafereel af. Dennis ontfermt zich over Karel als een plichtsbewuste toekomstige vader die de drager van zijn kind beschermt. Ze trekken zich terug in het bos, waar het wat rustiger is.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAUW" 14 witte duiven fladderen op uit het struikgewas. Karel hapt naar adem op het ritme dat Dennis hem aangeeft. Het zweet parelt op zijn voorhoofd. "Harder, Karel, je kunt het!" En dan, alsof enkele engeltjes hen bijstaan, verschijnt daar met een elegante beweging een kind, een heel speciaal kind. De uitputting op Karel zijn

gezicht wordt verdoezeld door een gelukzalige glimlach. Dennis houdt het wondermooie wezentje in zijn armen. Het is inderdaad een meisje. Een blonde krul tooit het nog roze hoofdje. Twee helderblauwe ogen staren hem aan. Iets heel diep vanbinnen in Dennis zegt hem dat dit niet zomaar een kind is, maar dat dit meisje hun redding zou worden.

De kleine wijst naar boven. De vinger intrigeert de ouders die onmiddellijk hun blikken op het hemelfirmament werpen. Heel in de verte zien ze twee zwarte stipjes, die groter en groter worden. "Hé, pas op!" roept Dennis en hij trekt Karel net op tijd weg. Met een doffe plof maken de twee stenen contact met het aardoppervlak. Karel raapt ze op en ziet dat er een tekst in gekerfd is. Dit moesten ze aan de rest van de groep tonen. De verschijning van Sharon zou de onrust op het eiland beëindigen. Net zoals Musafa Simba aan zijn volk toonde, zo pronkt Dennis met Sharon. Het wordt stil. Iedereen

beseft dat dit geen gewoon kind is. "Ik stel u voor: Sharon!" roept Dennis. Een staande ovatie is hun deel. Nu komt ook Karel uit het bos, met in zijn handen de twee stenen tafelen. "Wat is dat?" vraagt Veerle, zoals altijd nieuwsgierig. "Ik noem ze: Sharon's Stones!" zei Karel klaar en duidelijk. "Ze bevatten onbegrijpelijke tekens." Niemand luistert nog naar Karel. De eerste glimlach op het mondje van de baby trekt alle aandacht. "Oh, ze heeft koud", zegt Kristof vol medelijden, "ik zal haar warm houden met mijn adem!"

DE BEDRIJFSWAGEN

Iedereen kijkt naar elkaar en schudt eens meewarig het hoofd. Dat moet ongeveer het stomste idee geweest zijn ooit! En die wil dan consultancy gaan doen... Dennis probeert hem dan ook rustig af te schepen. Stel je voor dat Kristof zijn kindje zou bijhouden vannacht en daarna in slaap zou vallen. Het beeld van mastodont Kristof boven op een verpletterd Sharonnetje bezorgt hem spontaan koude rillingen. Kristof is echter overtuigd van de slaagkansen van zijn 'business' plan en blijft aandringen.

Peter ziet de vertwijfelde blik in de ogen van Dennis. Hij voelt dat hij moet ingrijpen, maar hoe? Dreigen met een interview in 'De Standaard' misschien? Maar neen, daar zou hij alleen maar problemen mee krijgen. Hij moet iets anders vinden. En plots weet hij het, een geniale gedachte! Hij neemt even diep adem, bereidt zich mentaal voor op wat komen zal en smijt het er uit: "Zeg Kristof, kan het zijn dat Lode VL volgend jaar een grotere bedrijfswagen krijgt dan jij?". Zo, die is weer voor een uurtje afgeleid. Dennis kijkt bewonderend naar zoveel opofferingsvermogen en gaat samen met Karel en Sharon naar een veiligere plek in het bos. Ondertussen proberen de anderen de tekens op de stenen te ontcijferen. Jochen ziet er wel iets Spaans in. "Alleen is het jammer dat de resolutie van de figuren zo slecht is. Het is duidelijk dat de ontwerper er niets van kan. Want als je dat in eps-formaat doet, kan je zelfs inzoomen tot 6400% zonder kwaliteitsverlies! Je kan ook..."

Helaas, niemand luistert nog. De rest van de groep zit weer rond het kampvuur. Al vlug ligt Veerle te slapen en lopen Francis, Jannes, Kenneth en Lennert strontzat op het strand. Ze zijn tikkertje aan het spelen... met fakkels. Het leek hen wel een leuk idee, tot Francis plots in lichterlaaie staat. Kenneth probeert het vuur nog te blussen, maar helaas, wodka erop smijten is blijkbaar niet de beste oplossing. Schreeuwend loopt Francis het bos in, de rest volgt hem op de voet. Uiteindelijk valt hij uitgeput neer op de grond.

Hijgend komen de anderen aangelopen. Iedereen staat gefascineerd toe te kijken. Het is echter Francis niet die hun aandacht trekt. In het licht van het vuur is er namelijk een grotopening te zien. Om een beter zicht te krijgen, wakkert Kenneth het vuur aan met het laatste restje alcohol in zijn fles. Niemand durft echter naar binnen gaan. Gelukkig komen Peter en Kristof op dat moment ook juist aan. Peter kan het bedrijfswagenverhaal niet meer aan en besluit om naar binnen te gaan.

HOE HET ALLEMAAL IS BEGONNEN...

Maar hoe zijn we nu eigenlijk bij de grot geraakt? En is alles wel zo onschuldig als het lijkt? Het is eigenlijk allemaal begonnen toen Fr edereen een week geleden inviteerde om nog eens samen te komen. Diezelfde dag meerde hij zijn FK-boot aan langs Kristofs Dock. Er kwam bevestiging van maritieme Peter dat het wel degelijk een boot was. Huygebaert, met zo'n naam kan je niet anders dan met boten spelen. Maar dan zit je op het verkeerde spoor, het is immers Haddock die in de Kuifjesverhalen de zee onveilig maakt. Soit, we drijven te ver af. Daar waren ze met zijn drie en om illustere plannen te smeden voor de laatste samenkomst. Hier is hoe het in zijn werk is gegaan. Daar staan ze allen, bijeen voor de laatste keer. Diep in het bos wordt het kampvuur aangestoken. Maar zover waren we al. Om tijd te rekken voor de uitvoering van hun plan besluit Peter om het noodscenario in werking te stellen, namelijk Kristof aan het woord laten. Hij wist dat hij Jannes daarmee zover zou krijgen om tikkertje te spelen. Jannes kennende wist hij dat de spelregels allicht extreem zouden uitvallen. En zo gezegd, moedigt Jannes de anderen aan om fakkels te maken. De eerste die zich aanbiedt, is Kenneth, maar die weet alleen iets van thuyne. Zijn kompaan Lennert kan echter wel behoorlijk houtacken. En Francis? Tja, die wil zich wat bezighouden, terwijl Jochen in slaap valt naast het

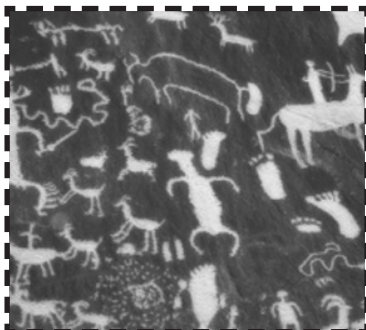

kampvuur. Al snel zijn er vier fakkels en vier spelers. Iets verder daar vandaan lijken Peter en Karel nu ook al Dennis Vdb, en niet te vergeten Sharon, in hun macht te hebben. Ondertussen loopt Francis in lichterlaaie het bos verder in. Een alternatieve versie van De Boeckverbranding kan velen wel bekoren en het zal nog jaren een traditie blijven. Het is eens iets anders dan het opvallende gelach. Maar al snel trekt de rots, na het achtervolgen van Cisse, alle aandacht. Maar zou er iets verborgen zijn? Hebben Fré, Peter, maar vooral Karel hiermee iets te maken? Peter gaat naar binnen....

SPEE DE GROTBewaarder

Gelukkig heeft Peter, maritiem begaafd als hij is, een fakkel meegenomen in de grot om toch een beetje licht te hebben. Overal rond zich heen ziet hij tekeningen op de rotswanden die lijken op... bootjes! "Miljaar, miljaar, lang geleden dat ik zulke lelijke bootjes gezien heb", denkt Peter bij zichzelf, wanneer plotseling een klik weerklinkt en een brede felle lichtstraal recht in zijn ogen schijnt. "Wat doet gij hier, manneken?" galmt het in de grot. "Ik, ik...", stamelt Peter vol angst. "Gij, gij, gij, gij zijt aant ruuken!" dondert het. Na enkele ogenblikken heeft de Frisco door dat het over zijn fakkel gaat, terwijl het licht aangaat en hij ziet welk gezicht verscholen zat achter die verschrikkelijke stem. "Ma nu zie khet! Ge zijt ne goeien, van 't VeeTeeKaa!" Nu heeft Peter door dat hij met André Spee, de grotbewaarder te maken heeft. Hij roept zijn al zijn VTK kompanen en na zorgvuldig ingebadged te hebben, staat iedereen rondom Spee.

De sfeer is echter meer gespannen dan het sfeertje dat in de Plateau hing. En dat komt niet door Francis, die nog wat ligt na te smeulen voor de grot. Het is eerder de inrichting van de grot die voor een raar gevoel in de buik zorgt! Overal doorheen de grot liggen botten verspreid en het lijkt of de hond een stukje schedel ligt af te knauwen. "Vanwoar hebdejehei zuuveeel eetn?" vraagt Kenneth zich af, duidelijk scheel van de honger. "Euh, euh, euh..." Wanneer onze Speeter niet direct een deftig antwoord kan formuleren, houden de meesten het wel voor bekeken in de grot en excuseren zich dat ze wat frisse lucht nodig hebben.

Enmaals iedereen terug in de grot is, begint de honger pas serieus te knagen. Met één stem op overschot wordt beslist om Francis, die nog steeds rustig aan het smeulen is aan de ingang van de grot, toch maar niet op te eten. Morele bezwaren worden hierbij niet geopperd, maar de groep kan het maar niet eens worden hoe afgrijselijk onze Cisse zou smaken, en beslist dus het risico niet te nemen.

Maar eten moest er zijn! De Spee heeft eten, en als hij eten kon vinden, samen met Olivier, die zich onmogelijk stil kan houden om de dieren niet weg te jagen, dan kan het team afgedankt dat ook. Daarom wordt beslist om allen tezamen op jacht te gaan. Nadat ook Karel en Dennis Vdb de groep hebben vervoegd, wordt Sharon bij wijze van efficiënte oplossing vastgebonden in de grot aan een rots. Karel was al het gebleit toch meer dan beu. Iedereen zoekt een wapen dat het best bij hem/haar past. Peter traint een legertje kleine aapjes met een heel groot bakkes en meer woorden dan daden, en noemt dit legertje de 'Death Cell'. Francis neemt onder het motto "een wapen zoeken is niet één van mijn prioriteiten" toch maar zijn automatisch nietjespistool mee. Jochen heeft het verschrikkelijk druk een aapje uit de 'Death Cell' te overtuigen stagiair te worden. Gedurende een non-stop speech van 4 uur wordt hem uitgelegd dat hij met de bende moest meedoen. Kenneth heeft tijdens het verblijf op het eiland alle valiezen leeggehaald op zoek naar gratis muntstukjes en schiet deze nu af met een katapult. Kristof heeft zijn business kaartje laten afdrucken op A2-formaat en biedt daarmee de hele groep bescherming onder de vleugels van de 'Beesten Consulting Groep'. Met een gastanker in de ene hand en een pijpleiding in de andere plant Jannes eten te strikken. Dennis Vdb heeft een paar 't Civielkes mee om de prooi in slaap te doen vallen door eruit voor te lezen. Tenslotte zijn Lennert, Veerle en Karel van plan om, als de prooi in zicht komt, het meest voze trioetje ooit op te voeren en de prooi op die manier een hartaanval te bezorgen.

Eindelijk kunnen ze vertrekken naar het centrale deel van het eiland, waar een donkere rookwolk de aanwezigheid van een kudde zelfbarbecuende everzwijnen aantoont. Na enkele uren flink en gedisciplineerd marcheren door het oerwoud begint het tempo te dalen, daar iedereen ondertussen zwaar bezopen is. Zonder het van elkaar te weten hebben de VTK-ers namelijk allemáál een fles J&B mee, en ze kunnen er goed mee overweg. Enkel Kristof heeft wat extra last van de boebelkes in zijn maag. Die heeft namelijk al een half krat champagne binnengekapt... De volgende ochtend wordt iedereen met een houten kop wakker. Nadat Kenneth opnieuw op de hoogte is gebracht van de gebeurtenissen van de vorige avond, vult Kenneth zijn persoonlijke roddelboekje verder in en kan het VTK-team weer op pad.

Op een gegeven moment, tijdens de middagpauze, kijkt Karel even te diep in het glas en merkt kleine cirkelvormige rimpelingen op in zijn J&B. Even later hoort Veerle een ritmisch gebons. "Hèèèlp!", schreeuwt ze, en daar verschijnt een gigantisch monster tussen de bomen. Het monster is zo'n twintig meter hoog, zo'n vijftien meter breed en heeft een vuil wit laken over zijn schouders gedrapeerd. Het monster doet zijn muil open en een gigantische brul is over het hele eiland te horen: "Cooooomiiiiitoooooonèèèèèèèèèè". Daarna komt de stank, een schrale nietsontzienende bierlucht... Enkel Francis kan blijven rechtstaan en haalt zijn nietjespistool boven. Een regen van nietjes vliegt richting het monster van op een afstand van 5 meter. Geen enkel treft raak. Francis wordt door het monster opgepakt en voor z'n muil gehouden. Het monster breekt twee grote stukken schors af van de dichtstbijzijnde apebroodboom en steekt Francis ertussen. "Hmmttttt... Bikiiii" brult het monster en verorbert Francis in één hap. Kristof heeft zijn gigantisch business kaartje uitgerold en dankzij de donkergroene letters zorgt dit voor de perfecte camouflage. Kenneth springt vanachter het business kaartje en met een welgemikt schot van de katapult heeft het monster maar één werkend oog meer. Een volgend muntstuk van 2 euro aan hoge snelheid schakelt ook het andere oog uit. Het monster is blind! Het monster is zijn oriëntatie kwijt en gaat zitten tegen een boom. Dit is de kans waarop gewacht werd. Jannes' pijpleiding wordt afgerold en het monster wordt ermee vastgebonden aan een gigantische boom. Net op tijd, het monster heeft intussen immers het stuk van 2 euro al uit zijn oog gewerkt. De foltering kan beginnen. Een voorleessessie uit het 't Civiëlke doet het monster walgend kronkelen en afzien. "Baahh Burgiehumor" schalt door het oerwoud. Na een speech van Jochen is het monster de wanhoop nabij, en na het aanschouwen van het beloofde trioetje van Lennert, Veerle en Karel

wenst het monster hardop dat hij dood zou zijn. De kleine geniepige aapjes van de 'Death Cell' worden losgelaten. In wezen richten ze niet veel uit, maar al die kleine stampjes van die kleine aapjes beginnen het monster serieus op de zenuwen te werken. Enkele foto's van het monster worden genomen om later eventueel in 'De Standaard' te publiceren. Tijd voor de genadeslag. De gastanker wordt naast het monster neergezet, de pijpleiding wordt erop aangesloten en het andere uiteinde wordt in de mond van het monster gestoken. Dan wordt de kraan opgedraaid. Het monster begint op te zwellen, nog groter, nog groter... Op een gegeven moment begint de grond te beven en de boom waaraan het monster is vastgebonden, komt uit de grond. Het monster, dat intussen meer op een gigantische luchtballon begint te lijken, stijgt al krijsend in de lucht. Het gasdebiet wordt nog wat verhoogd, en dan: "BAAAAAAAAAAM!!!" Het monster is ontploft.

Iedereen begint te juichen. Tussen de vallende brokstukken van het monster komen opeens Tim, Jan, Lode VL en de Cisse levend te voorschijn. Een wonder is geschied. Het plezier kan niet meer op. "Kijk daar! Een pindanotenboom!", schreeuwt Kenneth. "Laten we er een feestje bouwen", en de juichende stoet vertrekt. Eens aangekomen aan de pindanotenboom worden de VTK-ers bestormd door een vijftigtal ongelooflijk knappe, sexy, schaars geklede dames. Ze zijn de VTK-ers verschrikkelijk dankbaar om hen te redden en liggen letterlijk en figuurlijk aan hun

voeten. Even later vertellen ze hun ware toedracht. Ze zijn de finalisten van Miss World en zijn op een 'word-snel-bruin'-vakantie in Polynesië. Hun vliegtuig was ongeveer een jaar geleden gecrasht en sindsdien leefden ze in angst voor het grote monster. Ze durfden nauwelijks uit hun pindanotenboom komen. Dankzij de VTK-ers is al het leed nu verholpen en ze worden uitgenodigd voor een gigantisch 'Roman style'-orgie in de door 50 schaars geklede dames bewoonde boomhut in de pindanotenboom.

ORKAAN KATRIENTJE

Alvorens de orgie echt van start gaat, worden de vier, Tim, Jan, Lode VL en Cisse, die toch enige uren of dagen, wie zal het zeggen, verbleven hadden in de zurige, donkere omgeving van de maag van het monster en daardoor een verderfelijke geur verspreiden, uitgenodigd door een achttal dames om het voorspel te starten onder waterval. Voor elk is er eentje om de voorkant te wassen en eentje om de rug te schrobben. Het is natuurlijk ook voor de dames een stuk leuker om welriekende mannen in hun boomhut te ontvangen! Wanneer ze de geïmproviseerde trap naar de boomhut opgaan, blijkt aan de geluiden die weerklinken dat de overgebleven strijdlustige VTK-ers ook niet stilgezeten hebben. Alle fantasieën waarvan ze nooit hebben durven dromen, worden nu werkelijkheid. Karel zit nog een beetje bedeesd te kijken naar hoe dat nu allemaal in zijn werk gaat, terwijl Jochen probeert een zuiderse schone te imponeren met een waterval van woorden. Hierdoor wordt zijn mond prompt geduwd op een plaats waar het zonlicht normaal niet veel schijnt, wordt hem vriendelijk verzocht te zwijgen en zijn tongvalkwaliteiten, waarvan iedere VTK-er overtuigd is, ook eens op een andere manier te bewijzen. Jannes, die bij het zien van de schaars geklede vrouwen volledig gek geworden was in zijn hoofdje, ligt lijkleek in een hoekje. Hij is er zo zwaar ingevlogen dat zijn hart het heeft begeven. Hij is in volle strijd tenonder gegaan, een mooiere dood heeft hij waarschijnlijk nooit durven dromen.

Op de houdingen en de work-out van de overige VTK-ers, en ondertussen ook de vier welriekenden, wordt niet dieper ingegaan, dit wordt overgelaten aan de oeverloze fantasie van de lezer. De wolk dampende en feromonen afgevend lichamen bereikt echter ook kilometers verder de neus van de in rook opgegane Sofie DM. Hierdoor ontstaat een hevige chemische reactie, waardoor Sofie helemaal terug is en Kenneth in de armen vliegt. Op de grond van de pindanotenboom gaan beide dan ook hevig tekeer. Wat kan het Kenneth nog schelen dat er nog een tiental vrouwen onbevredigd achterblijven. Zijn Sofietje is immers terug! Enkel Veerle, die minder geluk heeft door het gebrek aan nieuwe mannen - Lenny en Kenny zijn haar ondertussen een beetje beu - en Kristof, de enige die niet vergeten is dat er thuis iemand op hem wacht, brengen de tijd door in de keuken om een lekker everzwijntje te braden. Na een goed orgie hoort - en dat weet iedere man - een echte braspartij. De liefde van de man gaat door de maag nietwaar.

Na twee dagen genieten en uitrusten van de zware inspanningen, wordt de overlevingstocht verder gezet naar het Oosten in de hoop daar een oude bekende Maroef tegen te komen die ons wel weer naar Gent kan brengen. De tocht brengt hen echter niet ver. Na een week ploeteren en zich bij elk suïcidaal everzwijn verstoppen achter de buiken van Francis en Kristof, is het uitzicht van het landschap nog steeds niet veranderd. Gelukkig zijn de 13, want met zoveel waren ze opnieuw dankzij de nieuwe herrijzingen, fitste vrouwen meegekomen, zodat er 's avonds ook nog iets te gebeuren valt en er toch genoeg plaats is achter de buiken van de voorzitters van de belly club. Die avond echter trekt er een rolwolk over het landschap - voor meer uitleg contacteer Sabine Hagedoren. Het weer verandert van stralende zon naar echt kutweer en de sfeer in een echt kutsfeertje. De wind wordt steeds heftiger en de regen verandert in hagel. Takken waaien van de bomen en dakpannen vliegen in het rond! Opeens, muisstil... Het is de stilte voor de storm. Nog even en de orkaan 'Katrientje' zal hen de lucht in slingeren. Jochen vertelt zijn laatste verhaaltje - iets over hoe fantastisch hij zich had geamuseerd toen hij... - en Sofie en Kenneth geven elkaar nog een dikke knuffel. Dan is het zover: ze gaan van de grond. Met z'n allen tegelijk stijgen ze op. In een draaiende kolkbeweging zien ze de aarde kleiner en kleiner worden. Opeens zien ze het volledige eiland, nadien ook Afrika en uiteindelijk de volledige wereld. Een uniek schouwspel... Spijtig genoeg blijven ze stijgen tot het ineens allemaal wit wordt. Het draaien is gedaan en ze staan met alle 13 samen voor een grote poort achteraan in een rij mensen die staan aan te schuiven om die grote poort binnen te mogen. Ze zijn... IN DE HEMEL!!!

TRIPLE U

Daar staan ze dan met z'n 13 mooi te schilderen voor de Hemelpoort. Sofie is onder invloed van de orkaan 'Katrientje' weer in een creatieve bui geschoten en steekt iedereen een borstel en een pot verf in de handen. Ze zijn nog niet goed en wel begonnen wanneer er toch één van die poortwachters, Saint-Pierre geheten, merkt dat er een groepje leeggangers, aka afgedankten, hun decor aan het herdecoreren is.

"Et bien, qu'est-ce que vous pensez que vous êtes en train de faire ici, hein quoi ? " spreekt de poortwachter. Jochen heeft meteen door dat de kerel geen Vlaams spreekt - laat staan West-Vlaams - en door zijn uitgebreide ervaring met de Franse taal - de Rijselaars zijn hem nog niet vergeten - stapt hij naar voor uit de groep en begint zijn relaas: "Et beu, et beu, je vous là, voici donc alors, passé composé hein". De poortwachter, die ook niet van gisteren is, staat daar al een tijdje bij de poort en heeft reeds een paar jaar niet geslapen. Hij zet zijn 'universele vertaal'-GSM op en spreekt vervolgens tot de groep: "Wa peise gulder da gier oan toen zeit é?".

Sofie, die zich toch enigszins verantwoordelijk voelt voor de gebeurlijke omstandigheden, neemt het woord en spuwt de gevleugelde woorden uit - ze zijn nu eenmaal in de hemel - : "Awel, wonder zijn ier per accident terrech gekommen en om de vervelink tegen te goan zemmen da ier wa oant veirven, zeg nau zelf, wit is uuk moar wit é me al die wolkskes". De poortwachter, nog een vrij verlichte geest, ziet dat ze goede bedoelingen hebben en laat ze maar begaan. Onder groot bekijks van de rij wachtenden, die blij zijn dat er eens iets gebeurt, werkten ze verder aan hun aquarel. Na 3 dagen zijn ze de rijstap beu en vervolledigen ze hun schitterend kunstwerk in een sneltempo, maar met veel oog voor detail. Sofie mag de blijde boodschap gaan verkondigen aan Saint-Pierre, die prompt een kijkje komt nemen. Danig onder de indruk van het overweldigend spektakel wil hij de gasten toch enige compensatie geven voor hun werk. "Ge moogt 3 wensen doen, ik regel da wel met mijnen baas". Na een kleine vergadering, die ze WV noemen (wensenvergadering) van een slordige vijf uur - er waren een paar sloebers die koste wat het kost geld wilden wensen om een putje te vullen - raakten ze er toch uit en overhandigen ze een servet aan Saint-Pierre met hun drie wensen op.

De eerste luidt: "Aangezien I3 toch maar een ongeluksgetal is, wensen we dat Yves ons mag vervoegen. We vertoeven hier nu toch in de nabijheid van de hemel." Zo gezegd, zo gedaan, daar komt Yves al aanwandelen door de hemelpoort. Hun tweede wens is het volgende: "Aangezien we Yves teruggewenst hebben, kunnen we moeilijk Jannes hier in de hemel laten hé, hem willen we ook terug." Saint-Pierre bekijkt hen eens raar en laat hen weten dat het niet zo evident zou zijn. "Wa had ge nu gedacht, da Jannes in den hemel zou zitten? Meer dan 50 Gigabyte porno downloaden is een rechtstreekse verbanning naar de hel, zonder langs 'Start' te passeren." Iedereen stemt knikkend toe. "Ik kan natuurlijk wel vragen aan onze goede vriend hieronder, Satan, of we niks kunnen regelen. Wacht 2 seconden..."

Na 1800 milliseconden is hij daar al weer - hij heeft geen last gehad van files - en vertelt hen dat, als ze de opdracht die Satan voor hen in petto heeft tot een goed einde zouden brengen, Jannes mag meekomen. Ondertussen heeft Saint-Pierre ook de 3e wens gelezen, namelijk dat ze Bram, Fons en Dennis VL willen vervoegen in hun tocht naar het oosten. Hij legt hen uit dat ze na de opdracht uitgevoerd te hebben, of ze nu gelukt is of niet, de drie wijzen onmiddellijk mogen vervoegen. De groep gaat hiermee akkoord, ze hebben immers niet veel keuze. Samen met Saint-Pierre gaan ze richting hel...

HELL'S ANGELS

Daar gaan ze dan, alle veertien, met de trap naar beneden - Michel moet de lift namelijk nog komen maken - met Saint-Pierre op kop, met een paaskaars in zijn handen.. Dus dalen ze al die trappen van de Boekentoren af naar beneden, geen wonder dat de Hemelpoort een schilderbeurt kon gebruiken als je weet hoe het er daar uitziet. Halverwege zien ze plots een fel licht en denken ze dat ze een verkeerde afslag genomen hebben en weer de tunnel naar de hemel ingeslagen waren, maar plots is daar nog een kleiner lichtje iets lager. Het blijken gewoon André en Olivier Spee te zijn, met de vermaarde woorden: "Past op met die kaars, ge hebt nog nooit een duif hier binnen gezien zeker, tis voor de veiligheid." Ze kunnen gelukkig ontsnappen

door naar opzij te wijzen en te zeggen dat ze de voetballers van Genk gezien hebben. Uiteindelijk na 666 cafés komt de groep tenslotte aan een klein poortje, dat op een kier staat en vanzelf opendraait met een afgrijselijk gepiep. Daar staat Satan temidden van een verhittende vlammenreeks en een stank van zwavel en hij brult:

"I want a shrubbering."

Wanneer hij hen ziet, roept hij plots: "Cut", en alle vlammen verdwijnen. De stank blijkt trouwens afkomstig te zijn van Bère die nog altijd verwaald is sinds de Gentse feesten en niemand meer kon opbellen. Satan blijkt namelijk aan het oefenen te zijn voor een nieuw toneelstuk, 'De satanische kersen'. Hij doet vlug zijn schmink af en lijkt dan verdacht veel op Koen Verbeeck. Hij verklapt hen dat we Jannes maar terug kunnen krijgen als we hem de

kalender van zijn examens brengen. Hij heeft zich in het verleden namelijk al eens vergist van uur en dat heeft hem toen de spot van Saint-Pierre opgeleverd, die zelf af en toe ook wel iets vergeet af te geven aan God. Nu de 'dirty fourteen' weten wat ze moeten doen, houden ze een korte brainstorm...

EEN NIEUWE VTKAR

Veel valt er eigenlijk niet te overleggen. Peter, met al zijn didactische ervaring, heeft nog voor Satan de vraag volledig gesteld heeft, een Excel-spreadsheet opgemaakt met de data en uren van zijn examens, de te kennen leerstof en een link naar het AM-online van de respectievelijke vakken. Satan beseft dat deze opdracht een maat voor niets is geweest en hij zich, opnieuw, belachelijk gemaakt heeft. Hij zegt dat ze Jannes in één van de donkere lokalen van de kerkers van 'campus Sint-Pietersnieuwstraat' kunnen terugvinden, maar meer wil hij in zijn schaamte niet kwijt. Satan doet verder met zijn opnames en de bende gaat op zoek.

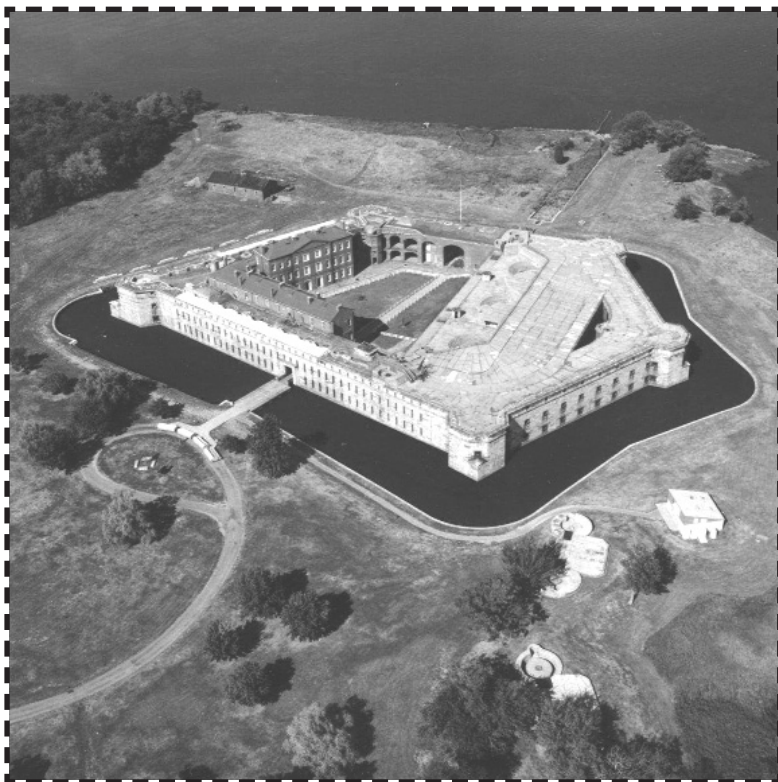

Wat een mens zoal tegenkomt in de kelders, dat hou je niet voor mogelijk. Frauduleuze Fernand - Vandamme - die diploma's staat te verkopen aan een groepje Chinezen, een oud archief met de dossiers van een voormalige prof - "Frank Olyslaeger? Nooit van gehoord." - een vakgroep afrikanologie en... Jannes, vastgemaakt op een tafel met enkele leren riemen. Hij lijkt er nog van te genieten ook... Nadat de vrijmaking is geschied, baant de bende zich een weg naar de begane grond. Dat is dat, maar nu? Dit kan toch het einde niet zijn van dit fabelachtige avontuur? De redding komt er in de vorm van een nieuwe kar, die Lode snel gaan ophalen is bij Procter - twee minuten onderhandelen en de buit was binnen. "Instappen allemaal!" roept hij,

"Maar eerst voeten vegen, LaTeX handschoentjes aandoen, stofmaskers opzetten, haarnetjes rondbinden..." Te laat, Kenneth ligt al te kotsen op de achterbank. Eén fractie van een seconde terugdenken aan die geur van Bère is er teveel aan. Na veel gevloek vertrekt Lode dan toch, Kenneth laten ze voor de veiligheid achter aan een paal voor de plateau. Er is immers geen garantie dat hij zindelijk kan blijven. Volgepakt in de kar gaan we op zoek naar een laatste goeie daad, alvorens onze rust te vinden in het hiernamaals.

DER UNTERGANG

Met het gros van de passagiers - opgerold in beschermende doeken - samengesmeten in de koffer, vertrekt het allegaartje. Kenneth blijft schreeuwen dat hij niet meer weet wat er gebeurd is en waarom ze hem nu in hemelsnaam willen achterlaten. Even is er twijfel in de groep, want sommigen willen Kenneth een 200ste kans geven als hij vanaf nu enkel nog geld zal samenrapen in plaats van alcohol. De beperkte capaciteit van de stof-

maskers in gedachten hakt chauffeur en karmadam-van-dienst Lode de knoop door, koopt voor Kenneth een stapel pita's die niet tot zijn mond reiken en rijdt de kar in vogelvlucht naar Kortrijk. Kortrijk is de zweer in het Vlaamse landschap. Hoewel het er niet heuvelachtig is, zit er toch een klein puntje etter in het midden. Deze gele pus, ook wel eens KULAK genoemd, heeft eindelijk zijn lot aanvaard: het is euthanasie. De Leuvense exploitant van het beschimpte universiteitje is echter niet van plan hieraan toe te geven en wil koste wat het kost zijn katholiek minibastion in leven houden. Op artisanale wijze worden er studenten toegevoerd aan de ingang en die worden op even slinkse wijze door de verschillende gangen en jaren geleid. Omdat alle studenten er onveranderd en ongeschonden aan het eind van de rit uitkomen, kan besloten worden dat de gebouwen moeten worden leeg-gemaakt.

De opdracht wordt tactisch aangepakt, waarbij de verschillende leden hun capaciteiten kunnen benutten. Als een volleerde bende imposante deurwaarders stormen Lennert, Francis, Kristof en Yves door de voordeur naar binnen. Het volgende moment begint het meubelen te regenen uit ramen en deuren. Tim grijpt zijn kans en propt alle waardevolle documenten in de beschikbare enveloppen en verzendt die prompt naar Australië, zodat zij aan die kant van de wereld kunnen verloren gaan. Lode wikkelt de volledige kar in doeken en rijdt er voorzichtig mee tegen de muren, zodat de vermoeiingsverschijnselen al gauw substantiële openingen doen ontstaan. De meisjes beginnen daarop te blazen en te puffen zodat de luchtstromen een kleine versie van het 'Katrientje' doen ontstaan. Terwijl dat 'Katrientje' de laatste brokken van de KULAK doet verdwijnen, gaat Peter aan het Kortrijkse volk verkondigen dat hun stad niet langer in het bezit is van een universiteit, terwijl Jochen de uitleg nog eens in het lang en het breed uitzet voor al wie het wil en kan horen.

Moe en voldaan keert de troep overledenen terug naar het hiernamaals. Zonder, kar want die werd gekarjacket op de weg terug die jammer genoeg door Roeselare liep. Eenmaal 'thuis' worden ze opgewacht door Fré. Deze goedlachse man was de redding nabij geweest op de FK-boot, tot die tegen een vleesberg voer. Die drijvende vleesberg, Hans I genaamd, was reeds verantwoordelijk voor talrijke gezonken schepen. Fré is de man er niet naar om tijdens het kapseizoen bij de pakken te blijven zitten en begon zijn schoenen uit te doen, terwijl de studentenfanfare zijn repertoire driemaal afwerkte. Toen de witte sportschoenen eenmaal uit waren, stouwde hij ze weer vol

met verdwaasde FK-leden, die hij liefdevol deed afvaren, weg van het zinkende schip. Daarna ging Fré trampolinespringen op de vleesberg en na enkele uren plezier schatte hij dan toch een sprong verkeerd in en belandde in de krater aan de top. Adios Fré en welkom Fré - afhankelijk van het referentiepunt.

Sint-Pieter, even verscholen achter de rug van Fré, stapt naar voor en vraagt of ze zeker zijn van hun wens om weer levend te worden. Indien wel, dan heeft hij één van hun nodig om de administratieve kant van de zaken te regelen. Peter doet zijn mond net open om zich kandidaat te stellen, maar Jannes is hem te vlug af en gaat met Sint-Pieter de vergaderzaal binnen. Vijf minuten later komt Sint-Pieter alleen terug, met de mededeling dat Jannes in naam van de groep dacht te spreken toen hij alsnog aanvraag de wens te wijzigen. Jannes zelf ligt op dat moment al terug op zijn foltertafel, terwijl meesteres Femke vlug nog even de handleiding doorneemt van de Joodse 'knipknip'-machine - uit ervaring weet ze dat deze spelletjes verkeerd kunnen aflopen. Door het tralie-raampje sijpelt het gehuil van Kenneth naar binnen: "Er zijn geen frietjes bij mijn pita's, geen frietjes! Nondedju."

WORLD OF MEN AND NERDS

Vol ongeloof rennen ze allemaal naar de folterkamer. De geniepige Jannes heeft het op een akkoordje gegooid met Satan. In ruil om zijn finalistes van Miss World ook in de hel te krijgen, medebestuurder van diezelfde hel te worden en bovendien ongelimiteerde porno te kunnen afhalen, mocht Satan hem weer op de foltertafel leggen om zo de anderen in het ootje te nemen. Hij wordt immers helemaal niet bedreigd door een 'knipknip'-machine die gevaar betekent voor zijn edele delen, maar juist een machientje dat zijn "machientje" enkel genot toebedeelt.

Terwijl de anderen hun hoofd vol afschuw wegdraaien om geen gruwelijke tafereelen te moeten aanschouwen, opent de vloer onder hun voeten. Schreeuwend vallen ze twee meter lager in een pikdonkere ruimte. Sofie voelt zich kiplekker in het pikdonker. Veerle daarentegen pakt bang de eerste de beste naast zich vast. Dat blijkt Karel te zijn. Karel is echter nog

banger en grijpt ook naar de eerste de beste naast hem. Dat blijkt Lode VL te zijn. Tezelfdertijd merkt Lode VL droogjes op dat hij slangen voelt die gif of zo spuwen. Yves merkt - iets minder droogjes - op dat Lode VL zijn slangetje voelt en dat het geen gif is. Wanneer Kristof met een gekregen aansteker van BCG de duisternis verdringt, verschiet iedereen zich een bult. Er is weldegelijk een Braziliaanse Boa constrictor-slang aanwezig, maar die ligt rustig in een mandje voor de voeten van een mediterende oude bekende: Fons! De meditatiehouding van Fons laat eenieder vermoeden dat Fons met zijn gedachten in een andere wereld is. Dennis Vdb schudt Fons wakker om te weten te komen wat Fons daar doet. In plaats van uitleg te geven, begint Fons direct een capoeiradans uit te voeren samen met zijn Boa constrictor.

Ondertussen ligt Jannes nog steeds op de foltertafel te genieten van zijn 'knipknip'-machieetje. Femke heeft hij weggezonden met de boodschap dat ze aan Satan moest vragen of hij de Missen zou sturen. Satan, die door en door slecht is, is echter nooit van plan geweest om Jannes echt zijn zin te geven. Daarom zendt hij de 20 finalistes van de Miss World-Vetkwabverkiezing.

Wanneer Fons eindelijk uitgedanst is, kijkt iedereen hem vragend aan. "Wel, wat doe jij hier?" Stotterend antwoordt hij: "Wel, vorige week was ik met Bram en Dennis VL op weg naar de Plateau. We kwamen toevallig Bill Gates tegen. Hij sprak ons aan: "Fons," zei hij, "ik heb een opdracht voor jullie waarmee je een serieuze duit kan verdienen." Ik was onmiddellijk geïnteresseerd, omdat we op die manier het begrotingsgat van het galabal konden opvullen. "Wat mag dat dan wel zijn, beste Bill?" vroeg ik hem. "Wel Fons," zei hij, "jullie moeten een WOMAN testen." Oooooooh, zei ik. Met plezier! En euh, ik alleen of wij allemaal? "Allemaal samen", zei Bill! Ik keek naar Bram, Bram naar Dennis VL. Dennis VL schudde zijn hoofd uitbundig en zei afkeurend: "Ik doe niet mee, ik moet dringend naar Eline." Prompt liep hij weg en sindsdien hebben we hem niet meer gezien. Bill vervolgde echter zijn verhaal: "WOMAN is het nieuwste Microsoft Virtual Reality-programma en staat voor 'World Of Men And Nerds'...

THIS IS THE END . . .

Nu zie ik je al denken, 'World Of Men and Nerds', wat een belachelijke naam voor een programma. Maar ga maar eens na, met de naam WOMAN hebben we al meteen de garantie dat het zal verkopen als zoete broodjes, tenslotte zijn computernerds doorgaans mannelijk. Nu, wat verwacht ik van jullie. Jullie zouden mijn WOMAN zodanig moeten programmeren dat jouw vrienden, die nog steeds vastzitten op dat eiland, geloven dat ze sterven in een orkaan en terechtkomen in de hemel. Ik weet het, het is een smerige streek, dus als jullie zouden weigeren, ik begrijp het volkomen... het zou natuurlijk wel

jammer zijn van het geld." Bill Gates lachte in zijn vuistje, want hij zag dat ik wanhopig smachtte maar dat geld. Maar ik verraste hem volledig: "Daar doe ik niet aan mee, zoek maar iemand anders om voor je kar te spannen. Kom Bram, we gaan naar de Plateau." Ik draaide me om, maar zag dat Bram achterbleef. Zijn ogen fonkelden nog steeds en in gedachten was hij aan het proberen om die gigantische geldsom om te zetten in een binaire code. "Ik doe het!" zei hij tegen Bill. Omdat ik niet alleen verder durfde in het donker, legde ik me erbij neer en besloot dan ook maar mee te doen.

Bill wreef in zijn handen. "Begin er maar aan, jongens. De regels zijn, er zijn geen regels." Bram begon meteen als een losgeslagen hinde te programmeren. Hij stuurde een orkaan, die hij op aanraden van mij 'Katrientje' heeft genoemd, af op jullie. Vele uren later ging Bram nog steeds als een uitzinnige tekeer. Bill keek toe van op de achtergrond en verkneukelde zich in het feit dat zijn plan gelukt was. "Nutteloos, dat wel, maar het was zijn geld waard." verzekerde hij me. Maar hij besloot dat het welletjes was geweest. "Laten we er een einde aan breien. Denk je dat het je zou lukken om Fons bij hen te krijgen?" vroeg Bill aan Bram. Jullie kennen Bram, er is niets dat hem niet zou lukken. Dus voila, hier ben ik dan. Maar genoeg getreuzeld. Zo dadelijk komt er een einde aan deze illusie en zullen we weer op het eiland gedropt

worden. Maar jullie zullen zien, er staat ons daar een verrassing te wachten." En inderdaad, eens terug op het eiland zien ze dat een privé-jet - beschilderd met een gigantische afbeelding van het hoofd van Bill Gates - hen staat op te wachten, met bestemming de Plateau. Jannes rent als eerste in het toestel en palmt de voorste 2 rijen in. Kenneth en Sofie zien zich zo genoodzaakt een stoel te delen, maar geen van beiden maakt bezwaren.

Uitgeput door hun belevenissen vallen ze stuk voor stuk in een diepe slaap. Wanneer ze weer wakker worden, zien ze door het raampje de Plateau naderen. Ze krijgen iedereen een parachute toegegooid en worden uit het vliegtuig gedropt. Veilig en wel landen ze op het dak van de Plateau. Daar zien de afgedankten Bram staan aan de zijde van Bill Gates. "Zo, mijn werk zit erop denk ik, ik laat jullie alleen. Het was mij een waar genoegen! Omdat ik jullie zo heb beetgenomen, heb ik om het goed te maken jullie allen teruggebracht naar de beschaafde wereld. Bram begon jullie immers al te missen. En by the way, hier is het geld."

Daar staan ze dan, de afgedankten, weer verenigd. Zelfs degene die ze dood waanden zijn terug. "Zeg jongens, sorry dat ik jullie heb proberen verdraden...het was echt niet mijn bedoeling." probeert Jannes tevergeefs een excuus te bedenken. De rest kijkt even naar elkaar en al gauw verstaan ze elkaar. Ze vliegen als bezetenen af op Jannes, die paniekerig begint weg te lopen. "We krijg je wel, stuk ongedierte!" roept Cisse. En zo zijn onze vrienden weer vertrokken, voor ongetwijfeld een nieuw en spannend avontuur...

IN ORDER OF APPEARANCE

Redactie
Fons Theerens
Karel Docker
Jan Balemans
Yves Willems
Veerle Van Doorselaere
Dennis Vandebussche
Fré Seghers
Kristof Dockers
Sofie Demeyer
Kenneth Vanthuyne
Jochen De Grave
Lennert Acke
Jannes Colaert
Lode Van Laere
BramVandenhoven
Francis De Boeck
Peter Huygebaert
Dennis Vanleene
Tim Vanden Berghe
Redactie

Less is more, placht Mies ooit te zeggen. Mies ? Wie is dat nu weer ?

Een bekend architect, maar trek je er niets van aan als je het niet wist, wij deden dat ook niet bij zijn quote. We sluiten ons eerder aan bij: 'God zit in de details'. Er staan er zeker voldoende in de tonnen leesvoer, die Thomas en ik jullie met plezier aanbieden.

Maar dit 'Gouden Uil'-waardig verhaal zou niet tot stand gekomen zijn zonder de 19 enthousiastelingen die het praesidium⁰⁵⁰⁶ verlaten, op weg naar nieuwe avonturen. Boordevol mooie herinneringen, rest me dus nog slechts één ding: Mannen, bedankt om allen zo flink te schrijven! Het ga je goed...

Katrien

